

„Да гони всѣки свой меракъ!“
 „Коя е въ нашии край“, река,
 „На мойта Грета мила
 Да би ѝ и вода носила?“
 Чукъ! Чукъ! Танъ! Танъ! Отвредъ ечи.
 Па нѣкой каже: „Правъ е той,
 Вѣнецъ е тя на рѣда свой“.
 И самохвалецътъ мълчи!
 А днесъ? Да си оскубешъ и косата,
 И да се блъскашъ въвъ стѣната! —
 И съсъ закачки, съ люти думи
 Негодникъ всѣки съ менъ се глуми!
 Като прѣстѣпникъ да търпжъ,
 При всѣка дума се топжъ!
 Да можехъ всички да издавя,
 Лъжци не мога да ги правя! —
 Но кой ли иде? Кой пълзи?
 О двама! Моитѣ врази!
 Ако е той, за мигъ улавямъ,
 Отъ тука живъ не го оставямъ!

Фаустъ. Мефистофель.

ФАУСТЪ.

Въ кандилото на сръщний зидъ
 Сънливий пламъкъ какъ мѣждѣ!
 Ту пламне, ту загасне и слабѣ...
 Околний свѣтъ въвъ мракъ покрить.
 Такава нощъ въ душата ми запада.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

А менъ ми е като на котка млада,
 Когато се катери по зида и мърка,
 И кротичко гърба си търка.